

Full diocesà

6 de febrer del 2022

p4 —Projecció de la pel·lícula «Medjugorje» a Sant Martí de Tous

p5 —Diumenge vinent, col·lecta de la campanya contra la fam

Per la pau a Ucraïna

El papa Francesc va convocar el dia 26 de gener una jornada de pregària i dejuni per la pau, a causa de l'augment de tensió entre Ucraïna, Rússia i els països de l'OTAN.

«Resem per la pau amb el parenostre: és l'oració dels fills que s'adrecen al mateix Pare, és l'oració que ens fa germans, és l'oració dels germans que imploren la reconciliació i la concòrdia», van ser les paraules del Sant Pare al final de l'audiència general d'aquell mateix dia, en la qual va elevar les seves pregàries demanant la pau per a Ucraïna.

Abans de resar l'oració conclusiva de l'audiència, el parenostre, el Papa va convidar tothom a pregar per la pau en aquest

país, i a fer-ho sovint al llarg de la jornada d'oració i dejuni. «Demanem al Senyor amb insistència —va assenyalar— que aquesta terra pugui veure florir la fraternitat i superar les ferides, les pors i les divisions.»

Francesc també va dir que Ucraïna «és un poble que sofreix; han passat fam, han sofert molta crueltat i mereixen la pau». Per això, el Pontífex convidà a pregar amb insistència tot desitjant «que les oracions i invocacions que avui s'elevan al cel toquin les ments i els cors dels responsables en la terra, perquè prevalgui el diàleg i s'anteposi el bé de tots als interessos partidistes» El Papa Francesc ha conclòs la seva exhortació recordant i subratllant «si us plau, mai la guerra».

Continua a la pàgina 7

«Digué a Simó: “Tira endins, i caleu les xarxes per pescar”»

Diumenge V de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.» (6,1-2a,3-8)

Salm responsorial

Us vull cantar a la presència dels àngels, señor.
[137]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [us recordo la bona nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la bona nova.] Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. [...]

Tant si sóc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.
(15,1-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.
(5,1-11)

«Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los.»

La pesca miraculosa

Carles Riera i Fonts, pvre.

Confiança, magnanimitat, despreniment

Confiança. Simó es fia de Jesús i torna a calar les xarxes mar endins. Tenia rons de sobres per a recelar de la indicació del Mestre: s'hi havien escarrassat tota la nit i no havien pescat res; ¿calia esforçar-se, de nou, en un treball que imaginaven que seria del tot inútil?

Magnanimitat. Quan Déu obra ho fa amb sobreabundància: en vols, de peix! (un altre dia serà amb els pans de la multiplicació o ja havia estat amb el vi a Canà).

Despreniment. Diu l'evangeli que els deixebles «tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell».

Confien en la paraula de Jesús, que els correspon a mans plenes, i aquells deixebles —lleugers d'equipatge— el segueixen. Immersos en la crida de Déu perceben en l'ara i aquí una vibració d'eternitat, poden oblidar-se d'ells mateixos i anar conformant el seu interior d'acord amb el programa de Jesús.

Un excés d'escepticisme talla les ales a tot intent o propòsit. La nostra confiança neix de l'amor gratuït i sobreabundant de Déu, que s'atansa a l'ésser humà enriquint-lo i convidant-lo al despreniment, a desfer-se de qualsevol llast que l'aturi, a deixar d'afalagar-se a ell mateix en el seu pensament i a obrir-se als altres. Quan donem ens enriqueim.

La imatge

Aquells pescadors forçuts, que estaven netejant les xarxes, havien prestat una barca a aquell predicador itinerant, com un podi per a fer-se sentir des de la vora del llac. Tot seguit són convidats a tirar la xarxa i, malgrat que la pesca no havia estat bona, segueixen el manament que ha de canviar la seva vida: de pescadors de peixos passaran a pescadors d'homes. Així es fa l'Església.

La pesca miraculosa (1610). Rubens

Agenda

Lit. hores: Setmana I

7 dilluns

—Sant Ricard, rei
Beat Pius IX, papa
1R 8,1-7.9-13/Salm 131/Mc 6,53-56

8 dimarts

—Santa Elisenda, vg.
—Sant Jeroni Emiliani, fund.
—Santa Josefina Bakita, rel.
1R 8,22-23.27-30/Salm 83/Mc 7,1-13

9 dimecres

—Sant Nicèfor, mr.
1R 10,1-10/Salm 36/Mc 7,14-23

10 dijous

—Santa Escolàstica, vg.
1R 11,4-13/Salm 105/Mc 7,24-30

11 divendres

La Mare de Déu de Lourdes
—Sant Pasqual I, papa
Jornada Mundial del Malalt
1R 11,29-32;12,19/Salm 80/Mc 7,31-37

12 dissabte

—Santa Eulàlia, vg. i mr.
1R 12,26-32;13,33-34/Salm 105/Mc 8,1-10

13 diumenge VI de durant l'Any / Cicle C

Jornada de Mans Unides contra la fam en el món
Jr 17,5-8/Salm 1/1C 15,12.16-20/
Lc 6,17.20-26

Estrena de la pel·lícula «Medjugorje»

Al cinema de Sant Martí de Tous els dies 12 i 19 de febrer

Al casal de Sant Martí de Tous es projectarà *Medjugorje, la pel·lícula*, en estrena al bisbat de Vic i a la comarca de l'Anoia, els pròxims dissabtes 12 i 19 de febrer a 2/4 de 6 de la tarda.

És una adaptació cinematogràfica basada en el llibre homònim, escrit per Jesús García Colomer. El documental se

centra en la narració de les aparicions de la Mare de Déu que versemblantment han tingut lloc en el recòndit poble de Medjugorje, situat a Bòsnia i Hercegovina.

A través de les imatges documentals i testimoniatges, es mostra a l'espectador l'impacte sociocultural que s'ha produït al poble després d'aquests esdeveniments.

Presentació dels «Goigs a Jesús» de S. Codina

El dia 16 de gener es va presentar a Vacarisses el llibre de Mn. Sebastià Codina i Padrós *Goigs a Jesús. L'Evangeli dels diumenges*, Vacarisses 2021.

L'acte es va ambientar amb la interpretació que la nena Ivet Codina i Serra, de nou anys, va fer amb el seu acordió. Tot seguit Mn. Joan Torra, rector de la parròquia, va prendre la paraula per comentar el llibre, que té la particularitat —única— d'adreçar-se a Jesús a partir del text de l'evangeli de cadascun dels diumenges de l'any dels tres cicles litúrgics.

Tot seguit va prendre la paraula el mateix autor del llibre, mossèn Sebastià, per expressar el seu fervorós agraïment a tots els qui han fet possible aquesta publicació, com ara els qui l'han finançada,

L'acte es va cloure amb l'estrena dels *Goigs* sota la direcció del mateix autor de la música, Mn. Pere Soldevila, i comptà amb el suport de la coral del poble. La melodia serveix per a tots els goigs del llibre.

«La nostra indiferència els condemna a l'oblit»

Diumenge vinent, 63a campanya de Mans Unides contra la fam

Fa més de 63 anys que Mans Unides lluita contra la fam i la misèria i les seves causes. Des dels nostres inicis vàrem entendre que entre aquestes causes hi ha la desigualtat que caracteritza el nostre món. Una desigualtat que impedeix que tots els éssers humans, sense cap distinció, puguin gaudir dels seus drets fonamentals. Una desigualtat que no solament és econòmica sinó que limita les opcions i les oportunitats de les persones per a tenir una vida digna.

Cal transformar estructures que perpetuen aquestes diferències i afavorir l'accés i la participació de tots en el desenvolupament de la humanitat com a projecte comú.

A Mans Unides prenem una dolorosa consciència de la realitat que volem transformar a través de la sensibilització de la nostra societat i de l'experiència dels nostres projectes de cooperació. Els Objectius del Desenvolupament Sostenible (ODS) són el marc de la nostra lluita per la igualtat. Convidem tothom a sumar-se, de manera esperançada i solidària, a la construcció d'un món on ningú no quedi enrere.

Compromisos per a no ser indiferents: dos projectes per a la campanya d'enguany

Mans Unides lluita contra la fam i la misèria, fruit de la desigualtat, la injustícia social i la desprotecció dels més dèbils, mitjançant l'educació per al desenvolupament i l'acompanyament de projectes de cooperació. Volem prendre part en la construcció de la cultura de la cura i la solidaritat davant la globalització de la indiferència que ens envolta, i fer nostra l'opció pels més pobres a la qual ens conviden l'Evangeli i la doctrina social de l'Església.

La Delegació de Mans Unides del Bisbat de Vic proposa finançar, aquest 2022, els dos projectes que s'apunten a continuació:

— A Bolívia, a la ciutat de El Alto (La Paz): suport a soci productiu per a dones, per un import de 75.339 euros.

— A Guatemala, en quinze comunitats del municipi de Fray Bartolomé de las Casas: promoció de mitjans de vida, per un import de 85.510 euros.

La col·lecta i els projectes de l'any passat

Una de les fonts d'ingressos de Mans Unides és la col·lecta que es fa, cada mes de febrer, en totes les parròquies. En la col·lecta del febrer del 2021 es varen recollir 30.096,13 euros, que es varen destinar a dos projectes realitzats a l'Índia: un programa de salut materno-infantil a Calcuta i un per a garantir l'accés a l'educació de cinquanta noies tribals a Barodia. En nom de tots els beneficiaris, moltes gràcies per la vostra generositat i confiança.

El més-enllà

Josep Ruaix i Vinyet, pvre.

En el Full del proppassat 21 de novembre hi havia un meu article en què, entre altres coses, demanava de «fomentar l'esperança en un més-enllà després de la mort, on l'ésser humà trobarà la plenitud dels seus anhels, així com una pietosa justícia enfront del “misteri d'iniquitat” que des de sempre corromp el món». Doncs bé, una experiència que he tingut recentment m'ha esperonat a reprendre aquest tema, sobre el qual caldrien moltes consideracions, però em limitaré a tres.

Hi ha una consideració diguem-ne pràctica que va ser formulada pel matemàtic, físic, filòsof i escriptor francès Pascal (segle XVII) i figura en el seu llibre pòstum su*Pensées sur la religion et sur quelques autres sujets* (fragment 418 o 233). És l'anomenat *pari* (juguesca o aposta). Pascal diu que, sobre l'existència o no de Déu i d'un més-enllà, tothom es veu obligat a prendre una opció i que, en la pràctica, l'opció positiva és la més convenient. En efecte, si existeix Déu i un més-enllà, com professen els cristians, i hom es comporta d'acord amb tal previsió, obtindrà un bé incommensurable; i si no existeix, no haurà perdut res, perquè haurà menat una vida honesta i tranquil·la.

Després hi ha una consideració diguem-ne racional que ja he apuntat abans i ara desenvolupo una mica. L'home observa que des de sempre el món està corromput pel mal i per això és ple d'injustícies o iniquitats, comprenent-hi tota mena

de penes i dolors, que no s'explica —d'aquí el terme «misteri d'iniquitat»—. D'altra banda, també observa en el món i en l'univers un ordre fonamental, que li fa pensar que existeix una lògica, una racionalitat que tot ho governa. I en dedueix que ha d'haver-hi per força una compensació de les injustícies o iniquitats, com també del sofriment, compensació que, no trobant-se en aquesta vida, ha de trobar-se en una altra, la que anomenem vida eterna.

Finalment hi ha una consideració diguem-ne mística que també he insinuat. El cor de l'home té uns anhels que en aquest món mai no arriben a la plenitud. Per això confia en un més-enllà en què s'assoleixi aquesta meta. És allò que sant Agustí (segles IV-V) diu al bell començament de les seves *Confessions*, obra cabdal en la història del pensament i de la literatura: «Ens vau fer per a vós, Senyor, i és inquiet el nostre cor fins que no reposi en vós.» Semblantment va poetitzar el nostre Verdager (1945-1902): «Lo cor de l'home és una mar, / tot l'univers no l'ompliria» (*Canigó*, «Cant de Gentil»). En definitiva, l'ésser humà no pot deixar de creure que està obert a un Do que l'emplenarà del tot, que més enllà de l'horitzó visible la vida continua en una forma inefable, que la seva existència, sigui com sigui, té un sentit, i que és cridat a gaudir d'una pau completa i a fondre's, sense perdre la seva individualitat, amb l'Únic Vivent.

«Les víctimes dels conflictes no són els qui decideixen si s'inicien o no»

Redacció

(Prové de la pàgina 1.)

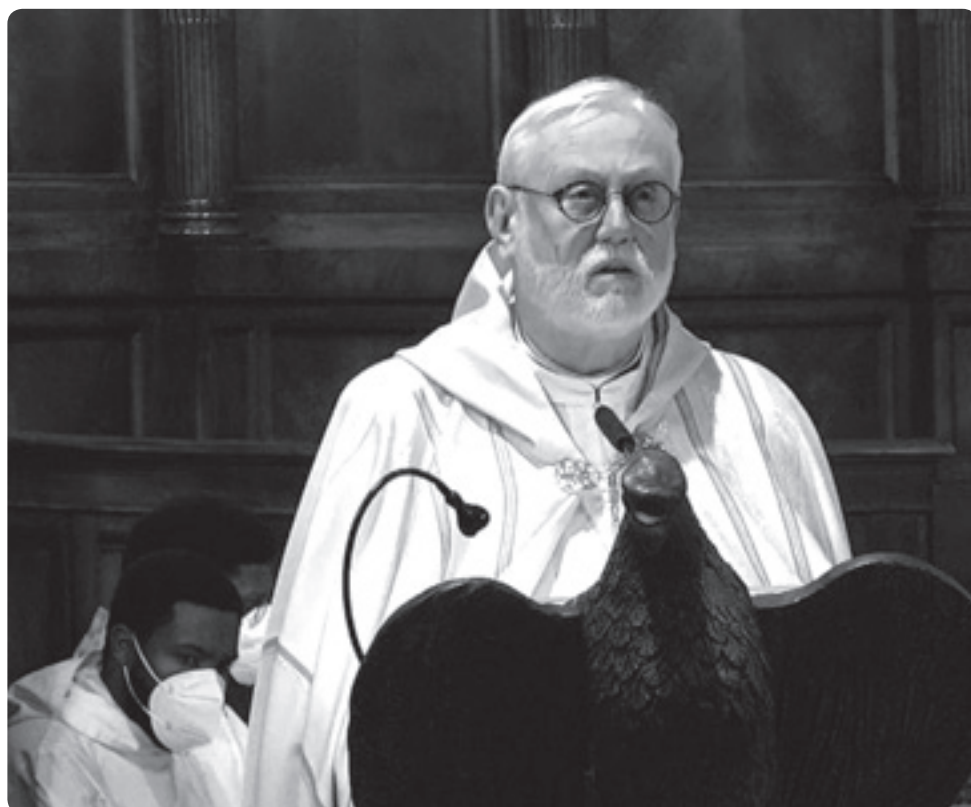
El mateix dia 26 de gener, al vespre, es va convocar una pregària per la pau a Ucraïna a la basílica de Santa Maria in Trastevere de Roma. La celebració va se presidida per l'arquebisbe Paul Richard Gallagher, secretari per a les relacions de la Santa Seu amb els estats.

Gallagher afirmà: «Sabem com de dramàtica és la guerra i les seves conseqüències: són situacions doloroses que priven moltes persones dels drets més fonamentals.» Però encara és més escandalós «veure que els qui més sofreixen els conflictes no són els qui decideixen si s'inicien o no, sinó que són

sobretot els qui només en són víctimes indefenses».

Són escenaris tan estesos avui dia, assenyalà el secretari, que no podem deixar de reconèixer que tots estem «derrotats» en la nostra humanitat i que tots som «corresponsables de promoure la pau».

Però Déu ens ha fet germans i per això, conscients d'aquest escenari i portant en el cor el drama dels «conflictes que esquincen» el món, ens reconeixem germans tant dels qui els provoquen com dels qui en sofreixen les conseqüències, i en Jesucrist presentem al Pare tant la «greu responsabilitat dels primers com el dolor dels darrers».

El llibre

El parlar de l'Alta Segarra

Carles Riera

Editorial Claret.
211 pàgs.

Aquest llibre pretén descriure el parlar de la gent de l'Alta Segarra, comarca natural de Catalunya, limitada per sectors de les comarques oficials de l'Anoia, la Segarra, el Bages i el Solsonès. Estudia els trets fonètics, morfològics, sintàctics, lèxics i fraseològics més característics del parlar d'aquesta zona de transició entre el català central i el nord-occidental.

"Vet aquí un nou llibre de dialectologia que, a més d'eixamplar continguts d'aquesta matèria, resultarà utilíssim als estudiosos dels camps de la història de la llengua, la gramàtica històrica, la cultura popular, la normativa. La seva lectura ha enriquit la meva formació de dialectòleg i, per això, en subratllo alguns dels seus resultats" (Del pròleg de J. Veny)

Una dona que tenia el sol per vestit

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Església no té bona fama. Cal només donar una ullada als mitjans de comunicació per a veure com la tracten: els abusos a menors, les immatriculacions dels seus béns, les seves postures sobre la defensa de la vida i la família. Certament que molts han estat i són els pecats dels fills de l'Església, pecats que serien les taques del seu vestit produïdes des del seu interior. Però també és cert que són moltes les calúmnies i les interpretacions tergiversades dels fets amb la intenció de fer mal a la institució eclesial. Aquestes serien les màcules fetes des de l'exterior.

Són molts els pecats dels fills de l'Església, però també és cert que són moltes les calúmnies i tergiversacions

L'Església sempre duu en el seu si tots els seus fills, tant els contemporanis, els d'aquest moment de la història, com els de temps passats i, fins i tot, els del futur. Per això, encara que dolgui, els fills de l'Església d'aquests moments no podem pensar que els pecats dels nostres germans d'un passat més o menys recent no tenen res a veure amb nosaltres. Som un cos, tant per a les riqueses immenses de gràcia i de santedat dels seus membres al llarg dels segles, com per als pecats, tan nostres com dels nostres germans. Tinc molt fresc en la memòria —perquè vaig tenir el do de ser-hi present— aquell acte carregat de sentit en què sant Joan Pau II, en el marc del jubileu de l'any 2000, va demanar perdó pels pecats dels fills de l'Església durant la seva història.

Però el que més li dol, a l'Església, és que els seus fills s'avergonyeixin d'ella, o bé que els costi d'entendre que ells mateixos són Església. Els llaços de pertinença a l'Església que tenen tots els seus membres són tan profunds

que les imatges de maternitat i filiació, i la del cos humà en la varietat de membres, donen a entendre la grandesa del seu misteri. Per tant, aquestes actituds d'allunyament o displicència respecte a l'Església són, no pas taques, sinó esquínços o, fins i tot, estigmes en el seu cos.

L'Església, mentre camina per aquest món, suporta amb dignitat tant les mancances dels seus fills com els flagells dels seus perseguidors. Els seus fills, els qui som l'Església, hem de lluitar per imitar la nostra mare, tant en la seva santedat com en la seva dignitat. I ho hem de fer sabent que la seva veritable imatge, sempre i en tot moment, des del dia que va néixer del costat obert de Crist en la creu, netejada amb la sang del seu Espòs, és, diguin el que diguin i malgrat els nostres pecats i defallences, aquella *dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles* (Ap 12,1).

